
Pasažér
CORMAC
McCARTHY
přeložil Ladislav Nagy

edice angloamerických autorů

ARGO

Pasažér

Cormac McCarthy

Pasažér

CORMAC McCARTHY

přeložil Ladislav Nagy

Edici angloamerických autorů řídí Petr Onufer

THE PASSENGER
Copyright © 2022 by Cormac McCarthy
Czech edition © Argo, 2023
Translation and afterword © Ladislav Nagy, 2023
Cover art © Hynek Martinec, 2023
ISBN 978-80-257-4209-9 (váz.)
ISBN 978-80-257-4245-7 (e-kniha)

V noci sněžilo jen lehce, zmrzlé vlasy se jí zlatě a křišťálově leskly, oči měla zmrzlé a tvrdé jak kámen. Jedna žlutá bota jí sklouzla a zapadla do sněhu. Pod nánosem poprašku se rýsovala silueta kabátu, který předtím odhodila, na sobě měla jen bílé šaty a visela mezi obnaženými šedivými zimními stromy připomínajícími kůly, s hlavou skloněnou a dlaněmi vytočenými mírně vzhůru, jak tomu bývá u některých ekumenických soch, jež se svým postojem dožadují, aby byly zváženy jejich osudy. Aby byl zvážen hluboký základ světa tam, kde vládne bytím ve smutku svých stvoření. Lovec poklekl, zabořil ručnici do sněhu vedle sebe, sundal si rukavice a položil jednu dlaň na druhou. Pomyslel si, že by se měl pomodlit, ale na něco takového modlitbu neměl. Sklonil hlavu. Věž ze slonoviny, řekl si v duchu. Dům ze zlata. Klečel tam dlouho. Když znovu otevřel oči, spatřil ve sněhu napůl pohřbenou drobnou věc, naklonil se, oprášil sníh a zvedl zlatý řetízek s ocelovým klíčem, prstýnek z bílého zlata. Schoval jej do kapsy loveckého kabátu. V noci slyšel vítr. Práci větru. Popelnici mlátící o cihly za domem. Sníh vanoucí do zšeřelého lesa. Pohlédl do chladných, glazovaných očí modře se lesknoucích v slabém zimním světle. Šaty si převázala červenou šerpou, aby ji našli. Trošku barvy v úzkostlivé sklíčenosti. Zrovna na tyhle Vánoce. Na tyhle chladné a sotva vyslovené Vánoce.

I

Tak tohle bylo Chicago v zimě posledního roku jejího života. Za týden se má vrátit do Stelly Maris a odtud putovat dál do nehostinných wisconsinských lesů. Thalidomidovej Kluk ji našel v jednom z pokojů na Clark Street. Nedaleko North Side. Zaklepal na dveře. U něj nezvyklé. Samozřejmě věděla, kdo to je. Čekala ho. Stejně to vlastně nebylo zaklepání. Spíš takové plácnutí do dveří.

Přecházel sem a tam u nohou její postele. Zastavil se, že něco řekne, ale pak si to rozmyslel a znovu si to začal rázovat, ruce si při tom před sebou mnul jako padouch v nějakém němém filmu. Až na to, že to nebyly úplně ruce. Spíš ploutve. Něco jako mají tuleni. V levé si teď svíral bradu, když se zastavil a upřeně si ji začal prohlížet. Na základě všeobecný poptávky jsem se vrátil, řekl. V tělesný podobě.

Docela dlouho ti to sem trvalo.

Jo. Světla byly celou dobu proti nám.

Jak jsi věděl, co je to za pokoj?

Lehce. Pokoj 4-C. Předvídal jsem to. Co používáš místo peněz?

Furt mám peníze.

Kluk se rozhlédl. Hezky sis to tu zařídila. Možná bysme se po svačině mohli jít podívat do zahrady. Jaký máš plány?

Podle mě dobře víš, jaký mám plány.

Jo. Nevypadá to moc slibně, co?

Nic netrvá věčně.

Nechováš tu nějakej vzkaz?

Píšu dopis bráchovi.

Nějaký studený shrnutí, vsadím se.

Kluk stál u okna a vyhlížel do syrové zimy. Na zasněžený park a zamrzlé jezírko za ním. No, utrousil. Život. Co na to říct? Není pro každýho. Kristepane, ty zimy člověka tak drží vevnitř.

To je všechno?

Co všechno?

Všechno, co mi řekneš?

Přemýšlím.

Znovu začal přecházet. Pak se zastavil. Co kdybysme se sbalili a prostě vzali roha?

Nic by to nezměnilo.

A co kdybysme zůstali?

Cože, dalších osm let s tebou a tvými rodokapsovými kámoši?

Devět, ty jedna počtářko.

Tak devět.

Proč ne?

Ne, děkuju.

Chodil sem a tam. Pomalu si třel drobnou zjizvenou hlavu. Vypadal, jako by ho na svět přivedli kleštěmi na led. Znovu se zastavil u okna. Budeme ti chybět, prohodil. Urazili jsme spolu obrovskej kus cesty.

Jasně, přikývla. Bylo to úžasný. Podívej. Na tomhle teď vůbec nezáleží. Nikdo nikomu chybět nebude.

Ani jsme nemuseli přijít, abys věděla.

Nevím, co jsi musel udělat. S tvými povinnostmi obeznámena nejsem. Nikdy jsem nebyla. A teď je mi to jedno.

Jo. Ty sis vždycky myslela to nejhorší.

A málokdy jsem se spletla.

Ne každá halucinace z ektromelie, která se ti zjeví v ložnici na narozeniny, tě chce dostat. Snažili jsme se šířit trochu sluníčka v neklidným světě. Co je na tom špatnýho?

Nemám narozeniny. A myslím, že víme, co jste šířili. Každopádně si tak mou přízeň nezískáš, na to zapomeň.

Ty taky nic jako přízeň neznáš. Jsi čerstvě venku.

Tím líp.

Kluk se rozhlížel po místnosti. Ježíši, tady mě to fakt sere. Vidělas, co to právě přeběhlo přes podlahu? To nám už úplně došel Cyklon B? Nikdy jsi nebyla úplně pinktlich na úklid, ale tady ses překonala. Dřív bys do takovýhle díry ani nepáchla. Dbáš o sebe vůbec?

Do toho ti nic není.

Další z dlouhý řady zanedbanejch prostor. No dobře. Nevíš, co je za dveřma, že jo? Promiň tu hříčku. Přemejšlelas někdy, že by sis vzala závoj? Jen mě napadlo, že se zeptám.

Co kdybysme napravili, co napravit jde, a zbytek nechali plavat? Nedělali to horší, než to je.

Jasně, jo, jasně.

Věděl jsi, že to přijde. Jenže rád děláš, že mám před tebou tajemství.

Máš. Máš tajemství. Kristepane, tady je ale zima. V týhle zasraný díře by člověk moh nechat vyzrávat maso. Řeklas mi, že jsem spektrální operátor.

Cože jsem?

Řeklas, že jsem spektrální operátor.

Nikdy jsem nic takovýho o tobě neřekla. To je matematický termín.

Jo. Říkáš ty.

Můžeš si to vyhledat.

To vždycky říkáš.

A ty to nikdy neuděláš.

No jo. Dávno zahraný.

Je to tak, jak si myslím? Že ty se bojíš nízkýho hodnocení v pracovním výkaze?

Říkej si tomu, jak chceš, princezno. Dělali jsme, co jsme mohli. Přesto nemoc přetrvává.

To je v pořádku. Už dlouho nebude.

Jo, furt zapomínám. Do kraje, z něhož poutníci se nikdy bůhvícokurva.

Ty zapomínáš?

Jen řečnický obrat. Moc nezapomínám. Ty si samozřejmě asi moc nepamatuješ, v jakým stavu jsme tě našli, když jsme se poprvé objevili.

Nemusím si na to vzpomínat. Pořád v tom stavu jsem.

Jo, přesně tak. Oprav mě, jestli se pletu, ale tak nějak si vybavuju mladou holku, stojí na špičkách a nahlíží úzkou clonou, o který se v archivech dočteš jen zřídkakdy. Co viděla? Postavu u brány? Ale to není otázka, že ne? Otázka zní, jestli to vidělo ji? Maličká škvírka světla. Kdo by si toho všiml? Jenže pekelný psi dokážou projít i prstenem. Mám pravdu, nebo ne?

Byla jsem v pohodě, dokud ses neobjevil ty.

Ježíši, ty jsi teda dílo. Věděla jsi to? Ale tohle ti musím přiznat. Jak říkal ten kunčaft slepý kurvě. Peklo učiněný, slintá, chlípně na ni čumí a ona se jim snaží dívat přes rameno. Co je venku? Netuším. Snad pozůstatek psychózy nějakýho nebožtíka předka, co si lakuje věci narůžovo. Tamhle, kouří v rohu. No co už. Dojdu pro světla. Tohle je k ničemu. Vypni projektor. Kdo tohle kurva vůbec nařídil? Rozbalíš plátno a ty sračky se objeví na zdi. Takys mi řekla, že jsem patogen.

Jsi patogen.

Vidíš?

Přijdou, nebo ne?

Kdo má přijít?

Nech toho. Vím, že venku jsou.

Halušáci, leda tak.

Leda tak.

Všechno má svůj čas.

Vidím pod dveřmi jejich nohy. Vidím stíny jejich nohou.

Nohy a stíny nohou. Přesně jako v reálným světě.

Na co čekají?

Kdo ví? Možná se necítěj vítaný.

To je ještě nikdy nezastavilo.

Kluk nadzdvihl jedno moly prožrané obočí. Jo? opáčil.

Jo, přitakala. Přitáhla si deku k ramenům. Nikdo tě nezval. Prostě ses tu objevil.

Oukej, připustil Kluk. Někdo je na chodbě, jo? Tak se podíváme.

Dlouhou glisádou sklouzl ke dveřím, zarazil, vyhrnul si rukáv a ploutví uchopil kouli. Připravená? zavolal. Pak dveře prudce otevřel. Chodba byla prázdná. Přes rameno na ni pohlédl. Podle všeho pláchli. Nebo – jak to jen říct? – to byla jenom tvoje představivost?

Vím, že tam byli. Cítím je. Cítím parfém slečny Vivian. A určitě cítím Grogana.

Jo? To jenom mohl někdo v chodbě vařit zelí. Něco dalšího? Nějaká síra?

Dveře zavřel. Skupina venku byla okamžitě zpět. Šoupala nohama, pokašlávala. Promnul si ploutve o sebe. Jako by si je chtěl zahřát. Dobře. Kde jsem to vlastně skončil? Možná bysme tě měli seznámit s novinkama ohledně některejch projektů. Třeba by ses trochu ustálila, kdybys viděla, že jsme dosáhli určitýho pokroku.

Ustálila?

Rozjeli jsme věci, co jsme dostali od tebe, a zatím to všechno vypadá dobře.

Jaký věci ode mě? Ode mě jste nic nedostali.

Jo, v pohodě. Furt dostáváme za drachmu sto leptonů, což je v pořádku v tom smyslu, že to není úplně špatně, nicméně doufáme, že většina těch klasickejch věcí nakonec nějak vyplave na povrch a my to budeme moct stlačit do renormálu. Každá sračka, když ji vytáhneš na světlo, vypadá úplně jinak. Prostě rozlišuješ, to je všechno. Samozřejmě je to bez stínů v tomhle měřítku. Díváš se jen na černý mezery. Teď už víme, že kontinua vlastně nepokračujou. Že nejsou žádný linearity, Lauro. Ať to přebereš jakkoli, stejně nakonec vždycky skončíš u periodicity. Samozřejmě že na týhle úrovni nebudeš mít proti sobě světlo. Nedosáhne od jednoho břehu k druhýmu, abych tak řekl. Co bys teda chtěla v meziprostoru zkoumat, ale kvůli výš zmíněným

obtížím to nevidíš? Nevím. Co to říkáš? Že jsem ti moc nepomoh? Jak to, že tohle, a jak to, že tamto? Nevím. Jak to, že se ovce nesrážejí v dešti? Tady pracujeme bez sítě. Kde není prostor, nemůžeš extrapolovat. Kam bys šla? Vyšleš něco ven, ale nevíš, kde to bylo, než se to vrátilo. Dobře. Nemusíš se hned naštvávat. Stačí trošku zabrat a trochu si to proboha propočítat. To je tvoje úloha. Máš tu věci, který jsou možná jen virtuální, ale možná taky ne, ale přesto musej mít nějaký pravidla, anebo mi kurva řekni, kde ty pravidla jsou. Po čemž samozřejmě jdeme, Alice. Pravidla Ježíšem požehnaná. Dáš všechno do sklenice, tu pak nějak pojmenuješ a potom pokračuješ à la gödelovci nebo flanďáci, a přitom skutečnej matroš, co je patrně nějakým substrátem substrátu, si veze prdel po cestě deformovatelnou rychlostí s tím, že co nemá hmotnost, nemá ani objemovou variantu nebo cokoli jinýho, tudíž ani tvar, a co se nemůže zploštit, nemůže se nafouknout a naopak v nejlepší komutativní tradici, no a v tomhle bodě – abych si vypůjčil termín – jsme uvízli. Je to tak.

Vůbec nevíš, o čem mluvíš. Samý bláboly.

Jo? No tak si vzpomeň, čí ruka je na NAND hradle Kačenka. Protože to není žádnej starej kořen ani pitomec v tunice s runama. Jestli teda chápeš, kam mířím. Promiň. Někdo mi volá. Zašmátral v kapsách, vytáhl obrovský telefon a přitiskl si ho k malému a zkroucenému uchu. Rychle, Dicku. Jsme na konferenci. Jo. Napůl nepřátelský. Je to tady píčou ke zdi. Dva přestupky ještě neznamenaj pouliční bouři. Je to banda nedomrlejch dementů, klidně jim pověz, že jsem to říkal. A zavolej mi pak.

Zavěsil, koncem ploutve zasunul anténu, vrátil telefon do kapsy a pohlédl na ni. Vždycky je někdo, kdo to nepochopí.

Kdo nepochopí.

Dobře. Zpátky ke grafům. Vím, co si myslíš. Ale někdy prostě musíš zvolit ekvivalenci. Projeď toho zmrda montecarlem a máš to. Ať už to dopadne dobře, nebo špatně. Nemáme čas do Vánoc.